

Misforstaaelse. Jeg har ikke mærket, at noget Medlem udenfor vor Kredts har stemt mod Provisoriet, selv ikke i den endog saa uskyldige Form, hvori vi foreslog at gjøre det; men havde noget af disse Medlemmer været Antiprovisorist, maatte det være kommet frem ved at stemme mod Provisoriet. Altsaa, den ærede Ordfører fandt eiter sin Forklaring ingen Provisorist i Sommer. Naar den ærede Ordfører dernæst sagde, at jeg gjorde et Forsøg, et svagt Forsøg paa at undskylde mig eller dog søgte at undskylde mig med, at „jeg troede dog“, at jeg „vidste det ikke bedre, end at det nok kunde være saa“ o. s. v., saa nævner jeg disse Bendinger for at sige den ærede Ordfører, at naar han lægger dem i min Mund, hvor jeg tydeligt og klart ved Oplæsning og paa anden Maade har sagt ham ren Vefked om, hvorledes det forholder sig, saa skal han blive mindet om denne Diskussionsform, hver Gang han diskuterer med mig. Alle disse mulige Omstrømninger, hvor man begynder med een Sætning for at omstrive den i en anden, bortfortolke den i en tredje o. s. v., o. s. v., gaar ikke i en Diskussion lige overfor mig, og den ærede Ordfører maa derfor helst holde den Slags Ting for sig selv. Den ærede Ordfører — og her komme vi til noget Andet — læste op i Fællesudvalgets Betænkning fra i Fjor for at kunne vende Noget deraf mod mig nu; men tilslad mig at sige, at hvad der staa i denne Betænkning, er netop det, jeg stadig fastholder, nemlig at vi kunde ogsaa være gaaede ind paa en anden Ordning af de to Punkter, hvis Administrationen havde været en anden, som vi havde havt Tillid til, hvis Regjeringen ikke havde været saadan, at vi lige overfor den vare nøbte til at holde paa disse Punkter. Men hvad er det Andet end det, som er forklaret allevegne, og som den ærede Ordfører nu søger at bortforklare. Hvis den ærede Ordfører i Aar var kommen med en anden Regjering, hvis han af sine Bevægelses siden Oktober havde faaet ud en ny Regjering, der i sine Personer gav en Garant for en bedre Ordning, saa vilde intet Menneske have forlangt, at disse Punkter skulde have staaet paa Finantsloven, affkurat i Lighed med, hvad der stod i Mindretallets Betænkning i Fjor; men nu at fortælle os, at, hvad vi sagde i Fjor, var kun, at vi med Fornøielse vilde give Regjeringen det, der stredes om, naar blot Formen blev omstrevet, er urigtigt, og naar den ærede Ordfører beretter, at jeg skulde have sagt, at det var kun Formen, det kom an paa og deslige, saa har jeg aldrig sagt noget Saadant. Jeg kalder det ikke Form, om Folkeetinget har Ret til eller ikke at have en Mening om finantsielle Spørgsmaal; det er for mig ikke en Form. Saa sagde den ærede Ordfører med Hensyn til min Naavising af Rigtigheden af Punktumet i Mindretallets Betænkning om den „usædvanlige Fremgangsmaade“, at han Punkt for Punkt havde paavist det Urigtige i dette Punkt-

tum, at jeg havde maattet overgive mig osv. Jeg overlader dette til den ærede Ordførers egen Behagelighed; Enhver, der har hørt Debatten og læser Tidenden, vil faae fat se, hvem der i det Punkt har hævdet sin Stilling. Jeg har forklaret tydeligt og klart det Punkt, som den ærede Ordfører aabnede Diskussionen med og saa hestig angreb, og min Forklaring skal staa. Den ærede Ordfører kan da bruge nok saa mange Omstrømninger af mine Ord; det svækker ikke, hvad jeg har fremsført. Naar den ærede Ordfører mente, at jeg skulde have ønsket for min eller mine Venners Skyld at blive fri for den ærede Ordførers Dmtale her i Salen af Forhandlingerne, har jeg ikke udtalt noget Ønske derom for min Person; men det vilde have været nok saa sømmeligt, om han havde taget en Debat om Pressen i Pressen og ikke i Folkethinget. Kan imidlertid den ærede Ordfører finde sig i at gaa ind under Bedømmelsen deraf, finder han det foreneligt med sin Stilling ved 2den Behandling af Finantsloven at aabne her en Forhandling om Pressen, nu vel, saa skal det ikke genere mig. Der har i Bladene staaet saa mangfoldige Ting om Underhandlingerne, at den ærede Ordfører vilde komme til at skrive i vistnok omtrent 120 Blade i Danmark, hvis han skal faae sin Mening angaaende disse Forhold indført. Den ærede Ordfører kom dernæst tilbage til at fortælle, at vi fra vor Side havde ikke viist, at vi havde nogen Politik. Jeg havde ingen Politik, jeg havde aldrig sagt, hvad jeg vilde. Jeg skal ikke oplæse Betænkningen fra Oktober 1877, hvor 3 Medlemmer af det daværende Udvalg tydeligt og klart havde udtalt sig, men jeg skal kun sige, at, uagtet jeg henviste i denne Betænkning klart og tydeligt til, hvad vi mente, Oppositionen burde have gjort i Oktober, har den ærede Ordfører dog den Dristighed — for at bruge hans eget Udtryk — at paastaa, at vi ikke have sagt, hvad vi ville. Han siger, hvad kunde saa denne Politik føre til, som ikke har været at tage sine Konsekventer. Nei! jeg gaar ikke ind under det ærede Medlems Konsekventer, under de Konsekventer, det ærede Medlem nu drager, og som ere stik modsatte dem, han drog for et halvt Aar siden i et fælles underskrevet Dokument, hvor vi netop hævdede de konstitutionelle Midlers Benyttelse mod Regjeringen paa den Maade. Men naar han vil have mig til at gaa ind paa en simpel Skatteenagtelse f. Ex. i den Form, som — jeg gjentager det — det ærede Medlem tidligere har opfordret os til: nemlig at negte Skatter, men naar saa Fogden kom, lægge Pengene paa Bordet, saa siger jeg: Den ærede Ordfører kan meget godt faae mig med dertil; jeg ser ingen Fare derved, men jeg vil ærlig tilstaa, at jeg heller ikke kan se, at der er den fjernefte Nytte derved; jeg synes, det er en latterlig Forestilling. Derimod tror jeg, det er godt, at vi undervise